

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 106.507 van 13 mei 2002
in de zaak A. 106.826/XIV-5278.**

In zake : XXX,
 verblijvende te 2547 LINT,

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slowaakse nationaliteit, op 29 juni 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 april 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten en van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2001 tot bevestiging van deze beslissing;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 31 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 19 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 december 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CALLENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 26 april 2001 en zich vluchteling verklaart op 27 april 2001; dat op 27 april 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 30 mei 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2. Overwegende dat het huidig beroep eveneens gericht is tegen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 april 2001 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat deze beslissing echter werd bevestigd door de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2001; dat, gelet op de devolutieve kracht van het in artikel 63/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verkort: vreemdelingenwet) bedoeld dringend beroep bij de commissaris-generaal, het beroep tegen voornoemde beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken niet ontvankelijk is;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij twee middelen aanvoert die luiden als volgt :

“1. Eerste middel: Overschrijding van zijn bevoegdheid door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen.

In haar beslissing dd.30.05.2001 heeft deze instantie immers uitdrukkelijk gesteld dat:

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkenen kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State heeft de Commissaris-Generaal hierdoor immers manifest zijn beoordelingsbevoegdheid tijdens de ontvankelijkheidsfase overschreden en zodoende een beoordelingsfout begaan.

(...)

2. Tweede middel: Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en machtoverschrijding van het Commissariaat-Generaal.

Het Commissariaat-Generaal heeft niet voldoende geïnformeerd naar alle elementen die relevant kunnen zijn voor de beoordeling van het dossier en komt schromelijk tekort aan de op haar rustende onderzoeksverplichting.

Daarentegen werd door het Commissariaat-Generaal uit pure routine een bevestigende beslissing uitgevaardigd. Indien het Commissariaat-Generaal zich de moeite zou hebben getroost om de algemeen raadpleegbare informatiebronnen te raadplegen, zou zij hebben vastgesteld dat de meeste, zoniet alle twijfels die zij en de Dienst Vreemdelingenzaken hadden naar aanleiding van de asielaanvraag zouden worden weggenomen.

De Roma is een etnische minderheid in Slowakije, die tengevolge hiervan onophoudelijk wordt geïntimideerd en gediscrimineerd.

Het Commissariaat-Generaal hecht blijkbaar aan de schrijnende toestand van de Roma als etnische minderheid geen belang.

Het Commissariaat - Generaal maakt zich als dusdanig schuldig aan een flagrante overtreding van haar bevoegdheden, daar waar zij niet na gaat of verzoeker effectief een gegronde vrees kunnen laten gelden voor vervolging wegens hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging.”;

3.2. Overwegende, voor de twee middelen samen, dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel in principe vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij zich, in wat zij een eerste middel noemt, beperkt tot de vaststelling dat “volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State (...) de Commissaris-Generaal (door te oordelen dat de aanvraag van de verzoekende partij kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève) manifest zijn beoordelingsbevoegdheid tijdens de ontvankelijkheidsfase heeft overschreden en zodoende een beoordelingsfout begaan”; dat zij echter verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de commissaris-generaal door de bestreden beslissing zijn bevoegdheid zou hebben overschreden; dat de verzoekende partij het, de rechten van de verdediging van de verwerende partij in die procedure mede in acht nemend, niet aan de Raad van State mag overlaten om te bepalen op welke wijze de commissaris-generaal door de bestreden beslissing zijn bevoegdheid zou hebben overschreden; dat de aangehaalde uiteenzetting niet als een ontvankelijk middel kan worden verstaan;

3.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij, in wat zij een tweede middel noemt, de schending aanvoert van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur” zonder te specificeren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij dan wel geschonden acht; dat, aangenomen dat de verzoekende partij doelt op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, zij zich beperkt tot blote beweringen als zou de commissaris-generaal zich niet voldoende geïnformeerd hebben alvorens tot zijn besluit te komen, zonder deze beweringen in concreto te staven; dat zij ter staving enkel in het algemeen stelt dat “de Roma (...) een etnische minderheid (is) in Slowakije, die tengevolge hiervan onophoudelijk (wordt) geïntimideerd”; dat de verzoekende partij het, de rechten van de verdediging van de verwerende partij in die procedure mede in acht nemend, niet aan de Raad van State mag

overlaten om uit die uiteenzetting af te leiden op welke wijze het aangeduide beginsel door de bestreden beslissing zijn geschonden; dat deze uiteenzetting evenmin als een ontvankelijk middel kan worden verstaan;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen ontvankelijk middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien mei tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.